

در سوگ درگذشت شگفت‌انگیز پرویز مشکاتیان که خوش درخشید ولی دولت مستعجل آمد

دکتر داریوش صفوت

هفته‌ی گذشته، خورشید محفل عاشقان سنتور، که در مشکات وجود پرویز تجلی داشت، غروب کرد. آری، روح پرویز عزیز که «عزیز مصر» موسیقی ایرانی بود، از این جهان خاکی و تاریکی بگسست و به وطن نورانی و مینوی خود پیوست. چه می‌شود کرد، قرار این روزگار بی‌قرار بر این بی‌وفایی‌هاست.

برای این بنده‌ی حقیر که از ۴۰ سال پیش در دانشکده‌ی هنرهای زیبای دانشگاه تهران، و نیز در مرکز حفظ و اشاعه‌ی موسیقی ایرانی، سعادت همکاری پیوسته و همیاری عاطفی با استاد مشکاتیان را داشته‌ام، درد این فراق و هجران ناگفتنی است، مگر اینکه باز از خواجه لسان‌الغیب مدد گیریم و بگوییم:

ماهیم این هفته شد از شهر و به چشمم سالی است
حال هجران، تو چه دانی که چه مشکل حالی است
در پایان، ضمن عرض پوزش از اینکه به علت
نامساعدبودن حال جسمانی نتوانستم در
مراسم وداع با استاد مشکاتیان شرکت نمایم،
برای روح پرفتوح او از ایزد دادار طلب مغفرت
و رحمت می‌نمایم و برای دو نور چشم عزیز
او، آوا و آیین، صبر و سعادت می‌طلبم. امید
است به توفیق الهی بتوانند یاد او را زنده نگاه
دارند.

کرج، یازدهم مهر هشتاد و هشت